ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIEGBERT ALBER

της 29ης Σεπτεμβρίου 1999 *

Α — Εισαγωγή

1. Στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής για παράβαση, η Επιτροπή κατηγορεί τη Γαλλία ότι δεν μετέφερε πλήρως στο εσωτερικό δίκαιο και εντός των ταχθεισών προθεσμιών δύο οδηγίες σχετικές με την πρωτασφάλιση. Τα μέτρα που κοινοποιήθηκαν στην Επιτροπή δεν αφορούσαν συγκεκριμένα τις «mutuelles» [1], όπως επέβαλλαν οι ανωτέρω οδηγίες.

2. Οι «mutuelles», εκτός των ασφαλιστικών εργασιών, δραστηριοποιούνται και στον κοινωνική τομέα, για παράδειγμα με τη λειτουργία φαρμακείων, κατοικιών για διακοπές κ.ά. Η προσαρμογή του εσωτερικού δικαίου προς τις οδηγίες αφορά ιδίως τον ελλείποντα νομικό και οργανωτικό διαχωρισμό των ασφαλιστικών δραστηριοτήτων από τις λοιπές δραστηριότητες με τις αντίστοιχες συνέπειες όσον αφορά τη διαχείριση και τη φερεγγυότητα.

3. Πρόκειται για τις οδηγίες 92/49/ΕΟΚ [2] για την πρωτασφάλιση (εκτός της ασφάλειας ζωής) και 92/96/ΕΟΚ [3] για την πρωτασφάλιση ζωής, με τις οποίες τροποποιήθηκαν αντίστοιχα η τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής και η τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση ζωής.

4. Σκοπός των οδηγιών είναι η «εναρμόνιση» των αδειών λειτουργίας και των προϋποθέσεων χορηγήσεώς τους, καθώς και των συστημάτων εποπτείας, ώστε να μπορούν οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις να αναπτύσσουν δραστηριότητα στο σύνολο της Κοινότητας,

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

1 — Με τον όρο «mutuelles» δηλώνονται τα επικουρικά ταμεία αλληλασφαλίσεως.

2 — Οδηγία 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής) (ΕΕ L 228, σ. 1).

3 — Οδηγία 92/96/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Νοεμβρίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 79/267/ΕΟΚ και 90/619/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία σχετικά με την ασφάλεια ζωής) (ΕΕ L 360, σ. 1).

στο πλαίσιο της ελευθερίας εγκαταστάσεως και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

5. Οι οδηγίες, στις οποίες εμπίπτουν και οι «mutuelles», προβλέπουν στα άρθρα 6 και 5 [4], αντιστοίχως, ότι το κράτος μέλος καταγωγής — δηλαδή το κράτος στο οποίο εδρεύει η ασφαλιστική επιχείρηση — απαιτεί από τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που ζητούν τη χορήγηση αδείας να υιοθετούν συγκεκριμένες νομικές μορφές που απαριθμούνται περιοριστικά στις οδηγίες. Όσον αφορά τη Γαλλική Δημοκρατία περιλαμβάνονται σ' αυτές, μεταξύ άλλων, οι «mutuelles régies par le code de mutualité».

6. Οι ανωτέρω οδηγίες προβλέπουν στα άρθρα 51, παράγραφος 1, και 57, παράγραφος 1, αντιστοίχως, τα εξής:

«Τα κράτη μέλη θεσπίζουν, το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 1993, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για τη συμμόρφωσή τους προς την οδηγία και τη θέτουν σε ισχύ το αργότερο την 1η Ιουλίου 1994. Ενημερώνουν, εν προκειμένω, αμέσως την Επιτροπή.

(...)»

4 — Με τα άρθρα αυτά τροποποιήθηκαν αντιστοίχως το άρθρο 8 της οδηγίας 73/239 και το ταυτάριθμο άρθρο της οδηγίας 79/267.

Β — Τα πραγματικά περιστατικά

7. Η Γαλλία ανακοίνωσε προς την Επιτροπή ως μέτρα μεταφοράς στο εσωτερικό της δίκιο τους νόμους 94/678 και 94/679, της 8ης Αυγούστου 1994. Και οι δύο αυτοί νόμοι, ωστόσο, δεν περιέχουν καμία ρύθμιση ως προς τις «mutuelles régies par le code de la mutualité».

8. Με έγγραφο της 31ης Μαρτίου 1995, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή της Γαλλικής Δημοκρατίας στο γεγονός ότι κατά τη γνώμη της υπήρχε ελλιπής μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο. Με έγγραφο της 8ης Ιουνίου 1995 η Γαλλική Δημοκρατία απάντησε εκφράζοντας την πρόθεση να μεταφέρει πλήρως στο εσωτερικό δίκαιο τις ανωτέρω οδηγίες και αναφέρθηκε σε επικείμενη έκδοση νόμου.

9. Επειδή, ωστόσο, η Επιτροπή δεν έλαβε στη συνέχεια καμία ανακοίνωση για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των δύο αυτών οδηγιών, κίνησε τη διοικητική διαδικασία που προηγείται της ασκήσεως προσφυγής, η οποία κατέληξε στην αποστολή αιτιολογημένης γνώμης προς τη Γαλλική Δημοκρατία σχετικά με τις δύο οδηγίες, την 5η Μαρτίου 1997. Η Γαλλική Δημοκρατία, με έγγραφο της 18ης Νοεμβρίου 1997, ενημέρωσε την Επιτροπή ότι προχωρούσε η διαδικασία λήψεως των απαραίτητων μέτρων για την εφαρμογή των οδηγιών. Με το ίδιο έγγραφο επέστησε, μεταξύ άλλων, την προσοχή στην ανάγκη να ληφθούν υπόψη οι ιδιαιτερότητες των «mutuelles». Οι «mutuelles» δεν είναι ακριβώς κεφαλαιουχικές επι-

χειρήσεις, αλλά ενώσεις φυσικών προσώπων, πράγμα που σημαίνει ότι οι ασφαλιζόμενοι πρέπει να θεωρούνται μέλη της ασφαλιστικής επιχείρησης. Οι «mutuelles» δεν έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα και βασίζονται στην ιδέα της αλληλεγγύης. Δραστηριοποιούνται ως θεσμοί προνοίας και υπηρετούν την αλληλοβοήθεια· αυτό αποκλείει την επιλογή των κινδύνων που ασφαλίζονται. Η ασφαλιστική τους δραστηριότητα είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένη με την οργάνωση της υγείας και το κοινωνικό σύστημα. Στο πλαίσιο της επικουρικής ασφάλισης αποτελούν τμήμα του δημοσίου συστήματος κοινωνικής ασφάλειας.

10. Με έγγραφο της 3ης Δεκεμβρίου 1997 η Γαλλική Δημοκρατία ενημέρωσε την Επιτροπή ότι η έκδοση των τεχνικών κανόνων και ρυθμίσεων όσον αφορά το σύστημα εποπτείας της πρωτασφάλισης προβλεπόταν για το τέλος του 1998.

11. Με δύο ακόμη έγγραφα της 11ης Φεβρουαρίου 1998 και της 11ης Μαρτίου 1998 η Γαλλική Δημοκρατία ενημέρωσε την Επιτροπή για το περιεχόμενο των σχετικών σχεδίων νόμου.

12. Επειδή, ωστόσο, η Επιτροπή δεν έλαβε άλλη πληροφορία ως προς τη λήψη των σχεδιαζομένων μέτρων μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο, προχώρησε στην παρούσα προσφυγή για παράβαση κράτους μέλους.

13. Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και τις οδηγίες 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής) και 92/96/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Νοεμβρίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 79/267/ΕΟΚ και 90/619/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία σχετικά με την ασφάλεια ζωής), παραλείποντας να θεσπίσει (και να θέσει σε εφαρμογή) όλες τις απαραίτητες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις προς μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο αυτών των οδηγιών και, ιδίως, παραλείποντας να μεταφέρει τις ανωτέρω οδηγίες καθόσον αφορά τα επικουρικά ταμεία αλληλασφαλίσεως «mutuelles» που

υπόκεινται στον Code de la mutualité (Νόμος για τα επικουρικά ταμεία αλληλασφαλίσεως).

2) να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

14. Η Γαλλική Δημοκρατία ζητεί από το Δικαστήριο:

1) Να απορρίψει την προσφυγή της Επιτροπής καθόσον αφορά το πρόβλημα της αντασφάλισης.

2) να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

15. Η Γαλλική Δημοκρατία εγείρει κατ' αρχάς ένσταση απαραδέκτου. Η Επιτροπή εξέθεσε για πρώτη φορά στο πλαίσιο του δικογράφου της προσφυγής ότι οι ισχύουσες γαλλικές ρυθμίσεις για το σύστημα ασφαλίσεως «mutuelles» δεν συμφωνούν με το κοινοτικό δίκαιο. Εφόσον η αιτίαση αυτή δεν απετέλεσε αντικείμενο της αιτιολογημένης γνώμης, δεν μπορεί παραδεκτώς να προβληθεί στο πλαίσιο της προσφυγής.

16. Κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας η Επιτροπή απέσυρε την αιτίαση, κατά την οποία η οδηγία 64/225/ΕΟΚ [5] δεν μεταφέρθηκε ορθώς στο εσωτερικό δίκαιο.

17. Κατά τα λοιπά, η Γαλλική Κυβέρνηση επικαλείται τις δυσκολίες μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο των εν λόγω οδηγιών, λόγω των ιδιαιτεροτήτων των «mutuelles».

18. Η Γαλλική Κυβέρνηση κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας κατέθεσε στη δικογραφία έκθεση που καταρτίστηκε τον Μάιο του 1999 με εντολή της κυβερνήσεως (έκθεση Rocard) για το θέμα των «mutuelles» και το κοινοτικό δίκαιο. Κατά τις πληροφορίες που περιέχονται στην εν λόγω έκθεση, η μεταφορά αυτή πρέπει να πραγματοποιηθεί μέχρι τέλους του 1999.

19. Με το υπόμνημα απαντήσεως η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε η Γαλλική Κυβέρνηση δεν περιέχει αίτημα υπό την έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του

5 — Οδηγία 64/225/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Φεβρουαρίου 1964, περί καταργήσεως των περιορισμών στο δικαίωμα εγκαταστάσεως και στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών στον τομέα της αντασφαλίσεως και της αντεκχωρήσεως (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 36).

Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή, ωστόσο, δεν ζήτησε από το Δικαστήριο να της επιδικάσει τα αιτήματά της κατά το άρθρο 94, παράγραφος 1.

20. Κατά τη γνώμη της Γαλλικής Κυβερνήσεως, το υπόμνημα αντικρούσεως περιέχει αίτημα της καθής, το οποίο ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Το αίτημα αποσκοπεί στην απόρριψη της προσφυγής ως μη παραδεκτής, όσον αφορά το ζήτημα της αντασφαλίσεως. Στην ανταπάντησή της η Γαλλική Κυβέρνηση έθεσε και το αίτημα των δικαστικών εξόδων.

Γ — Εκτίμηση

I — *Παραδεκτό και ένσταση αναφερόμενη στο μη νομότυπο του υπομνήματος αντικρούσεως*

21. Όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου που εγείρει η Γαλλική Δημοκρατία, ότι δηλαδή η Επιτροπή προέβαλε μεταξύ άλλων στην προσφυγή της ισχυρισμό ο οποίος δεν απετέλεσε αντικείμενο της προ της ασκήσεως της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, δεν παρέλκει να αποφασίσει το Δικαστήριο εφόσον η Επιτροπή ανακάλεσε τον ισχυρισμό αυτόν κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας.

22. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής, ότι δηλαδή το υπόμνημα αντικρούσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως δεν περιέχει αίτημα υπό την έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου [6], επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι η Επιτροπή, παρά ταύτα, δεν ζήτησε από το Δικαστήριο να της επιδικάσει τα αιτήματά της [7]. Εξάλλου, στο υπόμνημα αντικρούσεως της Γαλλικής Κυβερνήσεως ζητείται από το Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η προσφυγή της Επιτροπής είναι απαράδεκτη, καθόσον αφορά το ζήτημα της αντασφαλίσεως.

23. Αντιθέτως προς την άποψη της Επιτροπής, μπορεί κάλλιστα να θεωρηθεί ότι υφίσταται αίτημα της καθής υπό την έννοια του άρθρου 40, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, δεδομένου ότι αν γινόταν δεκτό το αίτημα της Γαλλικής Κυβερνήσεως, η προσφυγή θα έπρεπε να απορριφθεί, τουλάχιστον εν μέρει. Επειδή εξάλλου η Επιτροπή δεν ζήτησε από το Δικαστήριο να της επιδικάσει τα αιτήματά της, η υπόθεση μπορεί παραδεκτά να κριθεί ενώπιον του

6 — Το άρθρο 40, παράγραφος 1 ορίζει: «Εντός μηνός από την έκδοση του δικογράφου της προσφυγής, ο καθού καταθέτει υπόμνημα αντικρούσεως. Το υπόμνημα αυτό περιέχει:
α) (...)
β) τα προβαλλόμενα πραγματικά και νομικά επιχειρήματα·
γ) τα αιτήματα του καθού·
δ) (...)».

7 — Το άρθρο 94, παράγραφος 1, ορίζει: «Αν ο καθού, που κλητεύθηκε προσηκόντως, δεν απαντήσει στην προφυγή νομοτύπως και εμπροθέσμως, ο προσφεύγων μπορεί να ζητήσει από το Δικαστήριο να του επιδικάσει τα αιτήματά του.
(...)»

Δικαστηρίου. Κατά τα λοιπά, τα απαραίτητα στοιχεία προκύπτουν από το υπόμνημα ανταπαντήσεως και τις διευκρινίσεις που παρασχέθηκαν κατά την προφορική διαδικασία. Όσον αφορά τυχόν αντίθετα αιτήματα, πρέπει επίσης να ληφθεί υπόψη ότι η καθής δεν αμφισβητεί ότι η μεταφορά των οδηγιών στο εθνικό δίκαιο έγινε μόνον εν μέρει.

II — *Βάσιμο της προσφυγής*

24. Οι διάδικοι συμφωνούν ότι οι δύο επίδικες οδηγίες δεν μεταφέρθηκαν εξ ολοκλήρου και εμπροθέσμως στο εσωτερικό δίκαιο.

25. Από τα μέτρα που έχει μέχρι τώρα λάβει η Γαλλική Δημοκρατία ελλείπουν ιδίως ρυθμίσεις που να προβλέπουν ώστε οι «mutuelles» να ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του κοινοτικού δικαίου.

26. Η έννοια και ο σκοπός των επίδικων οδηγιών είναι κατά βάση η ολοκλήρωση της εσωτερικής αγοράς σταον τομέα της πρωτασφαλίσεως υπό τη διπλή έποψη της ελευθερίας εγκαταστάσεως και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, ώστε να διευκολυνθούν οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις με έδρα εντός της Κοινότητας να αναλαμβάνουν υποχρεώσεις εντός της Κοινότητας. Επιδιώκεται, επομένως, η ουσιαστική, αναγκαία και επαρκής εναρμόνιση, ώστε να επιτευχθεί η αμοιβαία αναγνώριση των αδειών και των συστημάτων ελέγχου, η οποία θα καταστήσει δυνατή την έκδοση μιας ενιαίας αδείας με ισχύ σε όλη την Κοινότητα, καθώς και την εφαρμογή του ελεγκτικού συστήματος του κράτους μέλους καταγωγής. Οι αρμόδιοι υπάλληλοι των κρατών μελών πρέπει επομένως να διαθέτουν τα απαραίτητα μέτρα ελέγχου, ώστε να διασφαλίζεται η σύννομη άσκηση των δραστηριοτήτων των ασφαλιστικών επιχειρήσεων σε όλη την Κοινότητα, τόσο στο πλαίσιο της ελευθερίας εγκατάστασης, όσο και της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών [8].

27. Κατά το άρθρο 6 της οδηγίας 92/49 και το άρθρο 5 της οδηγίας 92/96, οι οδηγίες αυτές ισχύουν ιδίως επίσης για τις «mutuelles régies par le code de la mutualité». Εξάλλου, το κράτος προέλευσης — εν προκειμένω η Γαλλία — οφείλει να απαιτεί από τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που ζητούν την έκδοση αδείας, να αποκλείουν κάθε άλλη επαγγελματική δραστηριότητα και να περιορίζουν τους κοινωνικούς τους στόχους στις δραστηριότητες που αναφέρονται στις οδηγίες αυτές και σε εκείνες τις επιχειρηματικές πράξεις που βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με αυτές. Στην αντίθετη περίπτωση πρέπει οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις να προβούν σε σαφή νομικό και — όσον αφορά τις διασφαλίσεις και τα αποθέματα — οικονομικό διαχωρισμό των επιχειρήσεων. Οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει επίσης να υποβάλλουν πρόγραμμα δραστηριοτήτων· πρέπει να διαθέτουν ένα ελάχιστο ποσό εγγυητικού κεφαλαίου και να διευθύνονται από πρόσωπα που διαθέτουν την απαιτούμενη

8 — Βλ. πρώτο, πέμπτο, έβδομο και ένατο κριτήριο της οδηγίας 92/49 και το πρώτο, πέμπτο, έβδομο και δέκατο κριτήριο της οδηγίας 92/96.

αξιοπιστία και τα απαραίτητα προσόντα ή τη δέουσα επαγγελματική πείρα.

28. Ρυθμίσεις με τέτοιο περιεχόμενο δεν έχουν θεσπιστεί ακόμη στη Γαλλία ως προς τις «mutuelles», όπως παραδέχεται η Γαλλική Κυβέρνηση. Η αναφορά σε υφιστάμενα σχέδια νόμου δεν είναι δυνατό να θεραπεύσει την παράβαση των Συνθηκών από απόψεως κοινοτικού δικαίου. Ούτε και η έκθεση Rocard, που κατατέθηκε στη δικογραφία στη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας και η οποία ζητεί επιτακτικά την ταχεία θέσπιση τέτοιων ρυθμίσεων, την οποία προβλέπει για το τέλος του 1999, οδηγεί σε αποδυνάμωση της αιτιάσεως για τη μη πλήρη και εμπρόθεσμη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο. Κρίσιμη, εξάλλου, είναι η κατάσταση δικαίου κατά τη χρονική στιγμή της ασκήσεως της προσφυγής.

29. Επειδή από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η Γαλλία δεν συμμορφώθηκε πλήρως εντός της ταχθείσας προθεσμίας προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες 92/49 και 92/96, πρέπει να γίνει δεκτή η προσφυγή της Επιτροπής.

Δικαστικά έξοδα

30. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί η Γαλλία στα δικαστικά έξοδα. Εφόσον αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Δ — Πρόταση

31. Συνεπώς, προτείνω στο Δικαστήριο:

1) Να αναγνωρίσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ και τις οδηγίες 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής), και προς την οδηγία 92/96/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 10ης Νοεμβρίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών,

κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 79/267/ΕΟΚ και 90/619/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία σχετικά με την ασφάλεια ζωής), μη θεσπίζοντας (και μη θέτοντας σε ισχύ) τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για τη μεταφορά των οδηγιών αυτών στο εσωτερικό δίκαιο, ιδίως όσον αφορά τα επικουρικά ταμεία αλληλασφαλίσεως («mutuelles») που υπόκεινται στον code de la mutualité (νόμο περί επικουρικών ταμείων αλληλασφαλίσεως).

2) Να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.